ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το σχόλιο αφορά τη σχέση της **ΛΑΕ** με τον **εθνικισμό**, αλλά και τη σχέση διαφόρων αριστερών ρευμάτων με τη ΛΑΕ.
Το πάζλ συμπληρώνεται διαρκώς, με πυκνές και όλο και πιο γκρίζες κουκίδες.
Στις 2/11/18 ο **Παναγιώτης Λαφαζάνης** κάνει τηλεοπτική εμφάνιση στο κανάλι του ναζιστή Κ. Πλεύρη (που βρίσκεται στον ίδιο χώρο με το δικηγορικό γραφείο του τελευταίου), εγκωμιάζοντας μάλιστα με ενθουσιασμό το κανάλι για τον «ωραίο τίτλο» της εκπομπής (ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ). Μετά τη θύελλα των διαμαρτυριών, ο επικεφαλής της ΛΑΕ δηλώνει πως δεν γνώριζε την πολιτική ταυτότητα του καναλιού (βλέπε και εδώ).
Ο **Κ. Ήσυχος,** πρώην αναπληρωτής Υπουργός Άμυνας (με Υπουργό τον Π. Καμμένο) στην πρώτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, συνυπογράφει μαζί με τον ακροδεξιό Μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ, τον απόστρατο Φραγκούλη Φράγκο (θιασώτη του «σωτήριου ρόλου» του Στρατού), τον Σάββα Καλεντερίδη (ασχολίαστο), σε πρωτοβουλία για το Μακεδονικό. Στη συνέχεια, σιωπηρά, η υπογραφή αποσύρεται.
Ο **Γ. Μπούτρης** εκπροσωπώντας την πολιτική κίνηση ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ (συνιστώσα της ΛΑΕ), ήταν ένας από τους κεντρικούς ομιλητές στο εθνικιστικό «συλλαλητήριο» στο Σύνταγμα στις 20/1/19 εν μέσω παραληρήματος των φασιστών της Χρυσής Αυγής κάτω από την εξέδρα. Ο ιστότοπος iskra.gr, από τα βασικά μέσα έκφρασης της ΛΑΕ, του Αριστερού Ρεύματος και προσωπικά του Π. Λαφαζάνη, τακτικός αρθρογράφος της οποίας είναι και ο προαναφερόμενος Μακεδονομάχος, είχε αρχικά αναρτήσει το κάλεσμα της εν λόγω κίνησης, για να το κατεβάσει στη συνέχεια.
Η **iskra.gr** δεν είχε παραλείψει την παραμονή του «συλλαλητηρίου» να δημοσιεύει σε περίοπτη θέση τις δηλώσεις /κάλεσμα του Μίκη Θεοδωράκη, υπενθυμίζοντας με νόημα την ομιλία του στο περυσινό συλλαλητήριο. Έτσι για να γίνεται η σύνδεση…
Πέραν από το μη σοβαρό του πράγματος («δεν ήξερα», «δεν εννοούσαμε αυτό», «μετά το αλλάξαμε», «δεν είναι αυτό που νομίζετε» κλπ), υπάρχει **πολιτική ουσία** για όλα αυτά.
Κατ' αρχήν, ακόμη και αν κάποιος ήθελε να δει όλα αυτά ως απλά «λάθη», που ωστόσο είναι «προσωρινά» και «επιμέρους», έχει σημασία να επισημανθεί πώς όλα αυτά τα «τυχαία», πάντα ρέπουν προς την εθνικιστική πλευρά και όχι βέβαια προς «διεθνιστικές απλουστεύσεις».

Δεν πρόκειται όμως για τυχαία λάθη, ούτε αυτά ανάγονται σε προσωπικές αστοχίες που θα πρέπει να αναζητηθούν σε «θεωρίες συνωμοσίας» ή να προσπεραστούν με προσωπικές επιθέσεις ή απαξιώσεις.
Υπάρχουν δύο βασικοί κινητήρες που ωθούν την ηγεσία της ΛΑΕ προς την υπόκλιση στον εθνικισμό και την συνακόλουθη πολιτική έκθεση των μελών και φίλων της.
Η **πρώτη πλευρά,** σχετίζεται με την μανία της ΛΑΕ για **είσοδο στο κοινοβούλιο με κάθε τρόπο, με κάθε τίμημα και με κάθε συμμαχία, ακόμη και ψαρεύοντας στα θολά νερά της ακροδεξιάς.** Η θεωρία είναι γνωστή: «Μέσα στην κάλπη, όλοι οι ψήφοι είναι ίδιοι και μετράνε το ίδιο». Αυτό όμως δεν έχει καμία σχέση με την αντίληψη της αριστεράς που θεωρεί τον κοινοβουλευτικό αγώνα ένα πεδίο της πάλης, όχι το μοναδικό και ούτε το κύριο, αλλά πάντα σε σύνδεση με την πολιτικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, την ταξική συνειδητοποίηση και την αντιπαράθεση με την κυρίαρχη αστική ιδεολογία και τις εκφράσεις της. Σε αυτή τη βάση είναι που έχει νόημα και είναι ζητούμενη η εκλογική ενίσχυση και εκπροσώπηση της αριστεράς στη Βουλή, αλλά και αλλού (Περιφέρειες, Δήμοι κλπ). Αντίθετα, η οπτική της ΛΑΕ, συγκροτεί ένα άκρατο κοινοβουλευτικό κρετινισμό, που εκθέτει κάθε έννοια αριστεράς.
Η **δεύτερη πολιτική πλευρά,** αφορά το πως ενσωματώνουν στην πολιτική τους τα λεγόμενα **«εθνικά θέματα»**, ρεύματα στην ελληνική αριστερά. Στην ουσία πρόκειται για ένα **μίγμα** της διαχρονικής παράδοσης αφενός του **ρηχού εθνικού αντιιμπεριαλισμού χωρίς ταξικό περιεχόμενο** του ΚΚΕ (ειδικά στην Φλωρακική εκδοχή) και αφετέρου του **«κοσμοπολιτισμού- εθνικισμού»** του ΚΚΕεσ. (ας θυμηθούμε τους ύμνους του Κύρκου για τα Μακεδονικά συλλαλητήρια παλιότερα). Κοινή συνισταμένη της αντίληψης αυτής είναι ότι **χωρίς περιτύλιγμα της αριστερής πολιτικής με την εθνική αφήγηση, δεν μπορεί αυτή να καταστεί ποτέ μαζική, αποδεκτή και αξιοσέβαστη.**
Η υποβάθμιση ή/και κατάργηση της ταξικής οπτικής και στόχευσης στο πλαίσιο της «εθνικής ενότητας» και ο υποβιβασμός της σε «αριστερή πτέρυγά» της, ήταν πάντα προβληματική.
Ωστόσο, ειδικά στη σημερινή εποχή και ακόμη περισσότερο σε χώρες προσδεδεμένες οργανικά σε οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές ενώσεις του ανεπτυγμένου καπιταλισμού, η κατεύθυνση αυτή καταντά αντιδραστική.
Αδυνατεί εκ των πραγμάτων να νοηματοδοτηθεί με «αριστερό χρώμα» και στοιχειωδώς να διαφοροποιηθεί από τον αστικό εθνικισμό και την αστική στρατηγική γενικά.
Το **Μακεδονικό ζήτημα** είναι χαρακτηριστικό, αν και όχι μοναδικό θέμα, πάνω στο οποίο η ΛΑΕ (αλλά και το ΚΚΕ) αδυνατούν να εκτιμήσουν σωστά και να αντιπαρατεθούν με την επιθετική στρατηγική της αστικής τάξης στην Ελλάδα (πάντα στο πλαίσιο των συμμαχιών της με ΝΑΤΟ, ΗΠΑ, ΕΕ). Στην ουσία εξωραΐζουν, ακόμη και όταν καταγγέλλουν την πολιτική της ως «ενδοτική» και «υποταγμένη στον ιμπεριαλισμό», καθώς θέτουν ως μέτρο

αξιολόγησης και κριτικής την αντιμετώπιση του «αλυτρωτισμού» και της «επιθετικότητας», πάντοτε και αποκλειστικά των άλλων (Τουρκία, Βόρεια Μακεδονία κλπ).
Η τακτική αυτή του ιδιόμορφου «εισοδισμού» της ΛΑΕ στο εθνικιστικό ρεύμα, δεν έχει βέβαια καμία τύχη, αντίθετα οδηγεί τον σχηματισμό αυτό σε διαρκή κρίση και αδιέξοδα.
Ωστόσο, το ζήτημα αυτό δεν αφορά μόνο την ίδια, αλλά προκαλεί πολύ σημαντική ζημιά συνολικά στην αριστερά.
Την ίδια στιγμή που η ΛΑΕ κάνει «εισοδισμό» σε ακροδεξιά και εθνικιστικά ακροατήρια, η ηγεσία της κάνει προτάσεις συνεργασίας στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ (βλέπε και εδώ). Υπάρχουν συνιστώσες της που μιλούν στο όνομα της αντικαπιταλιστικής ή/και διεθνιστικής αριστεράς (ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ, ΔΕΑ κλπ), που στο όνομα της συγκρότησης της «αριστερής πτέρυγας» στη ΛΑΕ, επίσης καλούν και δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συνεργαστούν με τη ΛΑΕ με στόχο την είσοδό της στη Βουλή. Υπάρχουν ακόμη και προτάσεις εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που από το 2015, αλλά και εντελώς πρόσφατα διατύπωσαν και διατυπώνουν με επιμονή, πρόταση για κεντρική πολιτική συνεργασία και κοινή εκλογική κάθοδο με τη ΛΑΕ, θεωρώντας μάλλον μικρές αρνητικές «λεπτομέρειες» όλα τα παραπάνω.
Μπροστά στην εικόνα της πολιτικής της ηγεσίας της ΛΑΕ, αυτές οι δυνάμεις, όχι μόνο δε φαίνεται να τολμούν να βγάλουν τα αναγκαία συμπεράσματα και να κάνουν την αυτοκριτική τους, αλλά αντίθετα κρύβονται πίσω είτε από μια **στάση «ίσων αποστάσεων»** με κριτική περί «σεχταρισμού» των «ηγεσιών ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΛΑΕ», είτε με μια αμήχανη ταυτόχρονη κριτική «τόσο του εθνικισμού, όσο και του αναρχο/τροτσκισμού»! Έτσι βάζουν στην ίδια ζυγαριά το κρίσιμο ζήτημα της πάλης ενάντια στον αστικό εθνικισμό και την αστική πολιτική με τις δικές τους εμμονές και λαθεμένες θεωρήσεις και μάλλον με την ανάγκη ατεκμηρίωτης δικαιολόγησής τους. Άλλα λόγια να αγαπιόμαστε…
Κατά τη γνώμη μας, το ζ**ήτημα της πάλης κατά του εθνικισμού (**δεμένο και με την αντιφασιστική πάλη), όχι μόνο δεν στριμώχνει την αντικαπιταλιστική, κομμουνιστική αριστερά, αλλά αντίθετα της δίνει καύσιμα στην αντιπαράθεσή της συνολικά με την αστική πολιτική.
Ένα **διευρυμένο μέτωπο της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς,** μεταξύ των άλλων, μπορεί και πρέπει να εδράζεται σε ένα **τριπλό ΟΧΙ,** στην αστική/μνημονιακή αλλά και επιθετική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, την πολεμοκάπηλη παρουσία ΗΠΑ, ΝΑΤΟ,ΕΕ στην περιοχή και, τέλος, στο μέτωπο κατά του αστικού εθνικισμού ως νομιμοποιητικού ιστού της αστικής πολιτικής για τα προηγούμενα.